

Chuyện tình học trò

Bài của Thảo Nguyễn & HTN

Hàn quốc, một nước Á châu, một nước bần lãng giông của Việt nam chúng ta, hiện nay là một quốc gia đang phát triển và phần lớn kinh tế, xã hội... Có lẽ ai ai trong gia đình Việt nam chúng ta đều có một vài vật dụng, đồ dùng trong nhà bếp, tủ lạnh, lò điện, máy rửa chén, mang nhãn hiệu Samsung, phòng khách xài ti-vi, máy móc DVD, máy giặt, máy sấy cũng hiệu Samsung, ra đường sở dụng xe hơi hiệu Hyundai, v.v...

Nhưng để biết nhất, xin để Hàn đang phát triển đến hàng đầu, hẳn có nước Nhật bần và ngành sản xuất phim ảnh, nhất là phim b, chiếu hàng ngày trên đài truyền hình, để rồi sau đó cho ra DVD, bán ra cho khán giả mua và để mọi đêm xúm nhau xem cho tới khuya là khuya rồi, rồi sáng thức dậy không còn sức lực để đi làm việc nữa. Chúng ta cũng không ngạc nhiên khi thấy phim b để Hàn thành công tới mức mấy năm nay, không phải chỉ riêng nước Việt nam chúng ta xem thôi, mà hầu hết tất cả các nước lân cận như Mã lai, Phi luật tân, Thái lan,... đều say mê xem phim để Hàn, vì phong tục, tập quán, đời sống gia đình, cha mẹ, anh em, tình cảm vợ chồng, con cái, rất giống chúng ta, nên người Việt nam chúng ta chấp nhận rất dễ dàng. Để biết nhất để Hàn sản xuất những bộ phim tình cảm thời tuổi trẻ như “Chuyện tình Paris, Chuyện tình Harvard, Chuyện tình Prague,...” trong phim chúng ta thấy tài tử khóc sướt mướt, mà tài tử nam cũng tràn đầy nước mắt làm cho người xem cũng khóc sướt mướt mấy tí khăn giấy... Bây giờ Việt nam cũng đang sản xuất hàng trăm phim b không thua gì nước bần lãng giông của chúng ta.

Để Hàn có những chuyện tình lãng mạn, Việt nam chúng ta cũng có rất nhiều chuyện tình học trò, những chuyện tình thời tuổi trẻ cũng lãng mạn, tha thiết, những rất trong sáng như tí giấy trắng học trò, êm ấm và rất ít khi có sự ghen tuông mai mối sáng của thành phố mù sương Đà Lạt.

Hoàng và Anh Tuấn mới học lớp đầu nh. Anh Tuấn đã rất trẻ em Yersin Đà Lạt vì tới đánh nhau, bắt đầu ra khỏi trường, phải vào Sài Gòn học. Còn Hoàng sau 3 tháng mới trú, bắt buộc nên cũng xin trở vào Sài Gòn. Thời tình năm đó không hiểu tại sao không còn một đứa bạn thân nào còn ở nhà trú hết

nên Hoàng vì nhà là Đà Lạt nên quá nên bỏ học thôi, xin ông bà già cho vào Sài Gòn học.

Anh Tuấn và Bô Châu là một cặp uyên ương yêu nhau một cách say đắm đã tới một năm nay. Bô Châu học nội trú ở Couvent des Oiseaux Đà Lạt (trường Bà Phước). Mọi tuần đều có mấy Bà Phước cho đi dạo chơi ở chỗ 2 tiếng đồng hồ chiều cho nh.

Sài Gòn, một đêm th buồn nóng bức, phòng trà T do lúc 9 giờ đi.

- Hoàng ơi. Hai đêm rồi tao không gặp được. Lúc nào cũng nghĩ tới Bô Châu. Sao tao nhớ nó quá mày ơi! Ngày mai mày lên Đà Lạt với tao không? Sáng đi chiều về.

- Thôi đi cha! Rán tới nay gặp đi, tao thấy mày hút thuốc nhiều quá mà ăn rất ít rất có hại cho sức khỏe. Tao biết mày nhớ Bô Châu nhưng không dám hỏi mày sẽ làm cho mày nhớ nó thêm.

- Mày nghĩ nếu sáng đi chiều về thì mình một người không?

- Chuyện xe đồ Minh Trung bắt đầu chiều lúc 8 giờ sáng, lên tới Đà Lạt là 2 giờ chiều. Bô Châu nó ra chỗ đi chơi tới 2 giờ tới 4 giờ. Mình đâu còn xe trở về nữa. Chuyện xe Đà Lạt – Sài Gòn trở về là 2 giờ chiều, mày không nhớ sao? Mà nếu có gặp Bô Châu, thì bây giờ cũng chỉ gặp nhau được có 2 tiếng đồng hồ mà thôi.

- Hai tiếng còn hơn không có gì hết mày!

- Thôi được, sáng mai mình đi nhé ng thôi hai người “cúp cua” nghỉ học. Rán đừng để ông bà già biết là hai đứa bỏ học thôi.

- Nếu vậy mình đi liền ngay bây giờ.

- Nói chuyện điên nh a! Đi bằng cái gì?

- Đi xe!

- Xe nào ch? Giờ 10 giờ đêm rồi mà đường Sài Gòn – Đà Lạt đầy Việt con, đâu có ai dám đi đêm.

- Lạy xe ông già tao đi!

- Thôi mày ơi! Mày rồi tao ăn cắp xe ông già mày phải không? Mà ai lái? Tao với mày đâu có bằng lái xe.

- Tao lái! Chờ ng nào tao mất mày lái tiếp. Tôi mình chèo xe rành mà mày sợ gì. Đi với tôi, 10 giờ rồi, chắc ông bà già tao đã ngủ, mình lấy xe đi thôi.

Tôi một biệt thự lớn ở ngõ Hien Vong, 10 giờ 30 đêm.

Anh Tuấn và Hoàng phải lấy chìa khóa xe của ông già Anh Tuấn từ garage ra vì không có chìa khóa xe. Sân trời đã trống vắng nên phải rất thinh lặng, sợ ông bà già nghe thấy. Hai thằng thanh niên nằm trong xe đợi lấy chìa khóa rồi mới đi. Hai thằng thanh niên nằm trong xe đợi lấy chìa khóa rồi mới đi. Hai thằng thanh niên nằm trong xe đợi lấy chìa khóa rồi mới đi.

Ra tới ngõ lớn.

- Rồi, cho tao nghe mất chút đi mày. Khát nước quá.

- Đợi tao câu đây đi, xe mình ghé Tân đình uống gì rồi đi.

- Tao đâu có ngờ là xe này ngừng ở đây.

Anh Tuấn câu đây đi, xe này máy.

- Ê, mày hỏi câu đi, xe này hỏi nào vậy?

- Chú tài xế đây tao đó. Tao ăn cắp xe ông già tao hoài. Chìa khóa xe chỉ có chú tài xế và ông già tao có mà thôi.

Anh Tuấn sang số, xe lăn bánh.

- Chết cha! Xe khóa của mày đâu chèo được.

- Chắc là sợ trời! Thôi thôi xe tôi vô garage, sáng mai mình đi mày ơi.

- Lấy xe bà già tao đi.

- Anh Tuấn, mày là ông trời, mày làm tao điên đầu luôn.

- Xe bà già thì tao biết chìa khóa đâu, mình không cần đây. Chỉ “đi” chầm chầm thì không nghe gì hết.

Anh Tuấn và Hoàng lại lấy xe vào vô garage. Anh Tuấn leo máng xe lên vào vô phòng bà già ăn cắp chìa khóa xe. Lăn nước, với đi máy thì xe chèo, không có gì cần trả lời. Chỉ hai thằng ghé Tân đình uống nước và nhấm nháp lên Đà Lạt.

Xe chèo đến cửa Bình Lợi.

- Ê, sao mà lính đông quá vậy?

- Chắc có chuyện gì đó, hỏi thôi coi?

- Chú ơi, có chuyện gì mà sao kết quả vậy?

- Vừa rồi có mấy người đi, cửa Bình Lợi sắp rồi. Công binh đang làm cửa mới. Xe của ông lớn quá không qua được đâu. Hỏi gì chứ có xe máy đâu, xe gắn máy là qua được thôi. Trèo đi đi.

Anh Tuấn và Hoàng không nói một câu, một chữ buồn ngủ ngủ đề lên trên trái tim của hai đứa trẻ và không biết bằng cách nào xe đã trở về Hien Vong.

- Lấy xe mô-tô đi mày!

- Anh Tuấn, bây giờ giờ 12 giờ khuya rồi, mình làm sao mà lấy mô-tô lên Đà Lạt được.

- Hoàng, tao với mày còn hỏi anh em. Tao nhớ Bô Châu quá. Tao năm nay đi với tao, sau này lấy vợ lấy chồng tao cũng chịu mày hết.

Đến đêm chèo bằng mô-tô Sài Gòn – Đà Lạt sao xa xôi đến thế. Gió lạnh buốt. Ngoài khúc đường nhỏ của trời có một không thấy gì hết qua 50 mét. Vừa rồi đâu? Ai còn sợ ai? Đèo Bô Lát, rồi đèo Prenn. Chờ Đà Lạt chìm trong sương mù. Anh Tuấn và Hoàng nhìn bóng, một mũi xanh lè, run rẩy khắp... Nhìn đến 8 giờ sáng cũng tới rồi.

- Đi kiếm mì ăn mày. Cho đỡ lạnh!

- Mất quá! Ăn xong rồi mình ra sân của nằm ngủ đến 2 giờ giờ Bô Châu.

- Nên kiếm mua ít đồ “củ là”, chút xíu mình xoa cho nóng người, nếu không mình đỡ buồn chết.

Sau hai tô mì và một giờ ngủ tôi đi thông, Anh Tuấn và Hoàng lên mô tô vô chợ Đà Lạt. Đến góc tiệm Vĩnh Chấn, hai đứa ăn bò bía đến Bô Châu đến. Thấy gian trôi qua một cách quá chậm chạp.

- Ê, tôi nó lên kia.

- Chà, bây giờ sao thấy tôi buồn, năm Bà Phước lớn vậy.

- Ờ, có bạn ít, bạn nhiều. Tao cũng không hiểu tôi sao.

- Mày thấy Bô Châu không?

- Áo đỏ đó! Tao thấy rồi.

Đến đây, đến các anh chị mua một câu chuyện tình thì hỏi trò sợ đi đến đâu. Có lẽ các anh chị mua một biệt thự thì sợ ra như thế nào phải không?

Anh Tuấn và Bô Châu ch÷ nhìn nhau vài phút mà thôi, vì Bô Châu b÷ m÷y bà Ph÷÷c ãi kèm, không ã÷÷c phép nói chuy÷n v÷ ãi h÷t.

Anh Tuấn nhìn theo ãám n÷ sinh ãi cùng v÷ ãi m÷y Bà Ph÷÷c khu÷t bóng ãi vào trong ch÷, tiu ngh÷ cùng Hoàng ãy xe mô-tô ch÷y tr÷ v÷ Sài gòn.

Các anh ch÷ th÷y không? B÷n Yersin say ã÷m ã÷n v÷y ãó. Và trái v÷ ãi câu “Tình ch÷ ã÷p khi còn ãang ã÷”, Anh Tuấn và Bô Châu ãên duyên v÷ ch÷ng...

Th÷ o Nguy÷n và HTN
(19-09-2010)